

Членовѣтъ българи на градския съвѣтъ, не исключая и прѣдсѣдателя Славейкова, имаха твърдѣ плачевенъ изгледъ. Тѣ, горкитѣ, отъ страхъ бѣха се смаяли. Напротивъ, тѣхнитѣ колеги — турци, бѣха весели и радостни и тѣхната радостъ се четеше въ очитѣ имъ. Колкото се отнасяше до гражданитѣ българи и турци, тѣ, испоплашени, бързаха да се затварятъ въ домоветѣ си. Когато всичкитѣ продукти бѣха приети и натоварени, и азъ се приготвлявахъ вече да тръгна, чу се топовенъ гърмежъ отъ къмъ истокъ.

— Ба, а, що е това? се запитахъ азъ, но прѣди да си обясня тоя гърмежъ, зачу се други, трети и пр.

Не можеше да има съмнѣние, че опълчението се бѣ срѣщнало съ противника, тъй като топовнитѣ гърмежи се чуваха отъ къмъ истокъ, на кждѣто бѣше заминало.

На бързо заповѣдахъ на каптинамуса да тръгне и да достигне дружината, а самъ възсѣднахъ коня и го пустинахъ трѣсъ — да се присѣдиня къмъ сжщата. Между това, испърво залпове, а подиръ чести топовни гърмежи цѣпяха въздуха.

Тѣзи гърмежи болезнено се отразяваха въ душитѣ на старо-загорчани . . .

— И колко ли жертви сж успѣли да покосятъ смъртоноснитѣ гранати? си помислихъ азъ.

Пхтя за Нова-Загора върви по склона на възвишенността — Чадъръ-могила, която се намира къмъ истокъ отъ града. срѣщу Казанлъкъ — Старо-Загорското дефиле, и отива право къмъ истокъ. Отъ странитѣ на пхтя се виждаха много кръстци и мисирлици, а отъ лѣва страна — още и отдѣлни бадемови дървета. Дѣсната же страна на шосето на голѣмо пространство бѣ покрита съ богати фруктови градини и бостани. Спуска отъ възвишенността къмъ истокъ бѣше все лозя.

Като се спустинахъ отъ възвишенността, азъ ударихъ коня си, който ме понесе по равното шосе, ако и да не бѣше отъ твърдѣ бързитѣ. По пхтя настигнахъ и двама офицери отъ 1-а дружина.

— Турци, турци! извика единия отъ тѣхъ. Сега ще видимъ братушкитѣ.

— Тѣ ще гледатъ и ще взематъ отъ насъ примѣръ, отговорихъ азъ, безъ да се спирамъ.

Като наближихъ, минахъ прѣзъ една малка рѣчица, отъ гдѣто можахъ да видя вече доста ясно расположението на